

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"א סיון תשע"ח | דף היומי בבלי: זבחים נב.
דף היומי בהלכה: מסעיף ה' עד סעיף ח'.
מוסרי: תורת הבית העתק מכתב מ"ועתה נתבונן" עד "ועוד יש".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ב עד פרק ד 'והנה יש מהפתאים'.

הדף היומי בהלכה

איזו הרכבה של חלקי כלי אסורה בשבת מן התורה?

השלמת יצירת כלי, והרכבת כל חלקי הכלי אף היא נחשבת כהשלמת יצירתו. וכלי העשוי חלקים שניתן לפרקם ולהרכיבם, ובנופלו דרכו להתפרק - אסור לטלטלו בשבת, מחשש שיפול ויתפרק וישובו וירכיבוהו בשבת. [שו"ע שיג, ו, ומשנ"ב מא, מה רמח; ביאורים ומוספים דרשו, 20-19]

חיבור חלקי כלי זה לזה בחיבור גמור עד שהם נחשבים כמאוחדים, וכגון חיבור במסמרים ובברגים, הדבקה בדבק, או הידוק באופן חזק במיוחד - אסור בשבת מן התורה.

יש אומרים שהאיסור הוא משום מלאכת 'בונה'; ויש אומרים שאין איסור 'בונה' בכלים, אבל החיבור אסור משום מלאכת 'מכה בפטיש', הכוללת כל סוג של

הדף היומי בהלכה

האם מותר לחבר חלקי כלי בשבת בצורה רפויה?

יש להקל; ויש חולקים וסוברים שמותר אף להדקם זה לזה, כיון שאין לחשוש שמא יחברם באופן של תקיעה. וחלקי כלי שהדרך לחברם בצורה רפויה בלבד - מותר לכל הדעות לחברם בצורה רפויה. [שו"ע שיג, ו, ומשנ"ב מב, מה רמז, ושעה"צ לה; ביאורים ומוספים דרשו, 23]

חלקי כלי שהדרך לחברם זה לזה באופן המוגדר כ'תקיעה' (ראה לעיל) - אסור לחברם זה לזה אף בצורה רפויה, מחשש שמא יחברם באופן של תקיעה; ויש מתיירים. ולכל הדעות אסור לחברם בצורה מהודקת, כלומר, גם כאשר החיבור אינו כה חזק עד כדי שיוגדר כתקיעה.

וחלקי כלי שאין דרך כלל לחברם באופן המוגדר כתקיעה, אך הדרך לחברם בצורה מהודקת - לכתחילה אין לחברם אפילו בצורה רפויה, אך לצורך השבת

הדף היומי בהלכה

האם מותר לשנות בשבת מצבו של 'סטנדר' באמצעות שחרור ההברגה?

השימוש בכלי, ולכן הן נדונות כשימוש בכלי, ולא כהרכבת הכלי. ויש שביאר - שהכלי נחשב לשלם אף ללא המכסה, ולכן חיבור המכסה אינו נחשב כהשלמת הכלי. ושינוי מצבו של 'סטנדר' באמצעות הברגה או שחרור הברגה - נחלקו הפוסקים אם מותרת בשבת. [משנ"ב שיג, מה, ושעה"צ לב; ביאורים ומוספים דרשו, 25]

בהמשך לאמור: חלקי כלי המתחברים זה לזה על ידי הברגה - נחלקו הפוסקים אם חיבורם נחשב כתקיעה, או כהידוק. אולם, כלי אשר המכסה שלו מתברג אליו, לכל הדעות מותר לפותחו ולסגורו בשבת. יש שביאר את טעם ההיתר - משום שאילו היה המכסה מונח על הכלי לעולם, לא היה ניתן להשתמש בו, ונמצא שהפתיחה והסגירה היא המאפשרת את

באותו זמן הרהר ה'יד סופר' בליבו שאף אם ייסרו אותו בכל הייסורים שבעולם לא יאמר ש"רע להיות יהודי". ואכן נזהר בלשונו והשיב לחייל הנאצי: "זמנים קשים עוברים עכשיו על היהודים"

ליומא דהילולא של בעל יד סופר' מערלוי זצ"ל הי"ד, כ"א כסיון תש"ד

סיפר כ"ק האדמו"ר מערלוי זצ"ל:

"ביום ראשון אחרי פורים שנת תש"ד נכנסו הנאצים ימ"ש להונגריה, וביום שלישי אח"כ נסע הי"ד סופר' להשיג על אפיית המצות בכפר קטן ליד ערלוי (כיון שבני המאפיה בערלוי נתפס ע"י אנשי החיל. ועל אף שהיה באותו מקום רב חשוב מאוד, עכ"ז הי"ד סופר' רצה להשיג בעצמו על מהלך האפיה). והיתה זו מסירות נפש גדולה, כיון שהחוק היה שאין לעבור מעיר אחת לשניה והיה על זה עונש מוות.

"בחזרתו, בעברו בעיירה פיזשאבאני תפסוהו הזנדארמים ימ"ש, שהיו ידועים כמלאכי חבלה והיה להם כח יותר מן המשטרה עצמה, ובאותם הימים ימי המלחמה הגבירו רשתם; ומפקד התחנה שם מסר אותו לידי של זנדארם ערל אחד בתוספת אמירה: 'תטפל בו'... אמירה כזאת נתפרשה בדרך כלל כאיתות מפורש לחייל שרשאי לענות ולהכותו כאוות נפשו עד שתצא נשמתו. "לאחר שחזר הי"ד סופר' בחסדי השי"ת לביתו, סיפר שאינו יודע מחמת מה לא

הרגו אותו רשע (ואני אומר, שהסיבה היתה מחמת שראה את צורתו הקדושה, את עיניו הקדושות, שוב לא יכול היה להרע לו), רק שאלו: 'אמת ס'איז שלעכס צו זיין א איד? [נכון שרע להיות יהודי]. וסיפר הי"ד סופר' שחשב בליבו באותו זמן, שאף אם ייסרו אותו בכל הייסורים שבעולם לא יאמר שרע להיות יהודי. והשיב לו: 'שלעכטע צייטן גייען יעצט איבער יודן' [זמנים רעים עוברים עכשיו על היהודים]. ואותו רשע לא היה יכול לעשות מאומה ל'יד סופר', וישב איתו כך שעה ושתיים עד שלבסוף שחררוהו.

"צדיק שאף פעם אינו מאבד את ישוב הדעת שלו שלא להוציא מפיו תיבה שלא כהוגן, אף אם יש בזה חשש פיקו"נ ואף שיכול בליבו לחשוב עניין אחר; כאשר יש יראת שמים וקדושה כ"כ - אזי מקבל עי"ז כח וסייעתא דשמיא שלא להוציא מפיו חלילה דבר שלא כהוגן".

(מתוך דברים שאמר בשולחנו הטהור ביום כ"א סיון תשנ"ג. 'בית סופריהם' - ביטאון אברכי ערלוי)

פניני הפרשה

"חברי נחרד והחל לזעוק 'שמע ישראל'" - סיפר נהג המונית לרבי יחזקאל לזינשטיין זצ"ל - "והנה מיד, בלי שום סיבה טבעית, הרפה ממנו הנחש, גחן ארצה ונעלם!"

הנס הגדול ביער, והלב שנשאר אדיש

אף פה' אל תמרוזו (במדבר יד, ט)

סיבה טבעית הרפה ממנו הנחש, גחן ארצה ונעלם. החבר נרעש כל כך מהנס שאירע לו, עד שנעשה לבעל תשובה גמור! - עד כאן סיפורו של נהג המונית. הבטתי בראשו הגלוי של הנהג - הוסיף רבי יחזקאל וסיפר - ושאלתי: ומה אתך? הלא היית עד לנס הגדול, איך נשארת חילוני? ענה הלה: "הרי זה קרה לו, מה זה שייך אלי?".

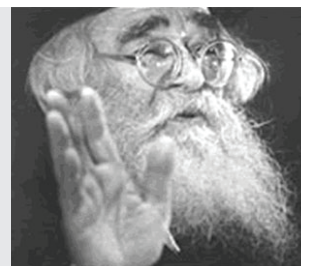
(גיליון 'בית מדרש' שע"י ישיבת מיר, מתוך אוצרות רבנו יחזקאל - אמונה)

גם הגילויים והנסים הגדולים ביותר לא יועילו למי שיצרו משיאו למרוד בה' ולא לקבל עליו עול מלכות שמים.

פעם בשיחה בישיבה, סיפר מרן המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לזינשטיין זצ"ל: נסעתי במונית, והנהג סיפר שנקלע פעם ליער עם חברו, ולפתע נכרך על רגל חברו נחש ארסי. נחרד החבר, שהיה חילוני, וזעק "שמע ישראל", ומיד בלי שום

קנין חכמה - מסילת ישרים

"במשך כל הלילה ישבתי וחשבתי לעצמי מדוע קרה לי כך", סיפר מרן הגרא"מ שך זצ"ל לבני הישיבה שבאו לבקרו, "עד שלפתע נזכרתי בהתבטאות אחת שלי, שאולי בגללה אירע הדבר"

על דקדוק המעשים המופלג של גדולי ישראל

הכינה ובישלה את העוף לסעודת יום הפורים, ובינתיים הגיע הקצב עם תשובת הרב: כשר, אבל לא לכתחילה.

סיים מרן את סיפורו של העוף, והוסיף: "הצטערתי מאד על הדבר והיתה לי עוגמת נפש. אמנם המרק והבשר בושלו לסעודת היום ולא טעמנו דבר, ואעפ"כ במשך כל הלילה ישבתי וחשבתי לעצמי מדוע קרה לי כך, עד שלפתע נזכרתי בהתבטאות אחת שלי לא נכונה. נזכרתי כי בשבוע שעבר הקשיתי בשעת השיעור קושיא על דבריו של אחד מן אחרונים, והתבטאתי אז בסגנון בלתי הולם כלפיו. אפשר" - סיים הגרא"מ שך - "שלכן אירע לי דבר הזה".

(ספר 'כבוד חכמים' מתוך 'לולי תורתך')

"והנני רואה צורך לאדם שיהיה מודקדק ושוקל דרכיו דבר יום ביומו כסוחרים הגדולים אשר יפלוסו תמיד כל עסקיהם למען לא יתקלקלו" (מסילת ישרים פ"ג)

סיפר הרב חיים ברגמן נכדו של מרן הגרא"מ שך זצ"ל, שפעם לפני עשרות שנים נכנסו בני הישיבה לבקר את מרן בפורים בבוקר, לפני ראש הישיבה הביעו עצבות, שלא כדרכו. ניכר היה כי משהו מעיק עליו.

שאל אחד מהנוכחים מדוע ראש הישיבה אינו מדבר, השיב לו מרן זצ"ל: "איני יכול לדבר, אבל יכול אני להסביר מדוע איני יכול". וסיפר את אשר אירע: הרבנית קנתה יום קודם לכן עוף לכבוד פורים, הקצב הודיע לה שנשאר לו רק עוף אחד אחרון והוא ממליץ לה לקחתו, רק שיש עליו שאלה קטנה שהוא רוצה לברר ולהיות בטוח, ויודיע לה על תשובת הרב. הרבנית הלכה הביתה,

גם כשהתקשר הרופא הממשלתי חשב ר' אברהם כי מדובר עדיין באותו קרוב משפחה, והשיב לו באותה צורה - "לא אשנה בדיבורי ואבקשך להרפות ממני!". הרופא הנדהם לא הבין מה הוא שח...

שכרו הגדול של יהודי ששמר על פיו ולשונו

אגב אורחא, סיפר לי חתנו של ר' אברהם כי כל ימיו שמר חותנו על פיו ולשונו, ואף כשפרצה שערוריה בביהמ"ד שקבע בו מקומו לתפילתו והחלו נשמעים בו דיבורי לשון הרע, עקר רגליו משם וברח משם כל עוד נשמתו באפו, וזכה לצ"ו שנים בריאות מלאות וטובות. את בית הרופא לא ביקר ולבדו היה מהלך ברחובה של עיר על שתי רגליים בריאות, ואת הנצרך לו קנה בגפו בחנויות הסמוכות לביתו.

ומה רב היה שכרו מן השמים על שמירת פיו, כי אחר המלחמה כשהחלו הרשעים לשלם פיצויים מידי חודש בחדשו לנפגעי המלחמה, ורצו בני המשפחה שר' אברהם ישנה בדיבורו ויספר כאילו פגיעתו קשה יותר ממה שבאמת נפגע כדי להגדיל את קצבת הפיצויים, הוא עמד על שלו שאיננו משנה כהוא זה בדיבורו. אחד מקרובי משפחתו היה מתקשר אליו בטלפון, מציג עצמו כרופא מפורסם והיה מדריכו כדת מה לדבר ומה 'למכור' לרשעים כדי שיכירו וידעו את גודל פגיעתו הקשה, ור"א ענהו בטלפון - "לא אשנה בדיבורי כהוא זה מן האמת". אך הקרוב לא הרפה והוסיף להתקשר אליו פעמים רבות ובכל פעם ענהו ר"א בתוקף "לא אשנה בדיבורי". וכך, גם כשהתקשר הרופא הממונה מטעם המלכות חשב ר' אברהם כי מדובר עדיין באותו קרוב משפחה, והשיב לו באותו מטבע לשון - "לא אשנה בדיבורי ואבקשך להרפות ממני!". הרופא שלא הבין מה הוא שח, ומה חטא כי שפך עליו קיתון של רותחין, הבין שכנראה חולה וחסר דעה עומד לפניו, ומיד אישר לו קצבת פיצויים גבוהה ונכבדת.

(ע"פ באר הפרשה)

ויהושע בן נון וְקָלֵב בֶּן יִזְחָר מִן הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּם (במדבר יד לח)

היה יהודי בשם רבי אברהם שטיינער זצ"ל, שנסתלק לבית עולמו כשהוא בן תשעים ושש שנה, וזוהי פרשת אריכות ימיו, כפי ששמעתי מחתנו שליט"א: בימי המלחמה שהה ר' אברהם במחנות הכפיה והעבודה תחת שלטון הרשע ימ"ש. מנהג רע נהג הממונה על אותו המחנה, שבכל לילה היה קורא לאחד האסירים ומוציאו להורג ללא כל סיבה, ולא ידע איש מהם מה יעלה בסופו. באחד הלילות קרא הרשע ליהודי מבני המחנה ונקב בשמו - "ראובן בן יעקב" (לא הזכרנו כאן את השם האמתי, מפאת כבודו). הלה שאיבד את שפיות דעתו פנה לר' אברהם כאילו הוא זה שנקרא בשם שנקב הרשע, וגער בו - "ראובן... ראובן... גש אל הממונה".

ר' אברהם החליט להיות מעביר על מידותיו, כשהוא מזכיר לעצמו את הפסוק "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו", ולא ענה כסיל כאיוולתו - "אתה הוא אותו ראובן שנקבו בשמך", אלא נשא סבלו בדומיה וצעד היישר אל מותו בידי אותו רשע...! אלא, שבהגיעו אליו נענה הרשע ואמר: "נפלה ההחלטה שהיום נשנה ממנהגנו, כולם יישלחו להריגה מלבד האיש אשר נקבתי בשמו, הוא ישאר בין החיים".

ואכן ר' אברהם זכה חי בטוב ובנעימים עד הגיעו לגיל צ"ו שנה. ובהספד שנשא המספיד חישב כי חייו של ר"א ניתנו לו כשלל על שקיים את הפסוק "שומר פיו ולשונו" - צא וחשוב כי "פיו" בגמטריא צ"ו שנים, כמנין שנות חייו על אדמות.

אחד הבחורים התנדב למהר רגלי לתחנת כבוי האש המרוחקת ולהודיע שזו אזעקת שוא. לאחר שעברו מספר שעות וחבריו ראו כי הוא אינו חוזר, החליטו לצאת לחפשו...

שאלה ותשובתה בצידה משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שזורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

ויוכל לחזור לשיבה. האם אכן טוב עשו? ומה באמת דינו של אותו בחור? תשובה: מן הדין מותר לבחור להלך בעירו, כיון שנזכר בדבר לאחר שכבר חזר לעיר, והדין מבואר (בסימן ת"ה ס"ק ט"ז) שמי שיצא בשוגג וחזר בשוגג לא הפסיד את מקומו. והעצה שעשו מחיצת בני אדם - מלבד שהיא מיותרת כאמור, גם אינה מועילה כפי המבואר שם ס"ד שמחיצת בני אדם מועילה רק כאשר אותם שנעשית בהם המחיצה אינם יודעים שהועמדו לשם מחיצה. לכן חשוב מאד ללמוד ולשנן הלכות ערובין יחד עם הלכות שבת, לשמור ולעשות.

הדבר ידוע שמי שיצא בשבת ויו"ט מחוץ לתחום אסור לו ללכת יותר מארבע אמות, ואף אם חזר לתחומו אסור לו ללכת יותר מארבע אמות. מעשה בישיבה אחת, שהאזעקה של כיבוי האש הופעלה ביום טוב, וחששו שיבואו מכבי האש ויחללו יום טוב לחינם. התנדב אחד הבחורים למהר רגלי לתחנת כבוי האש המרוחקת ולהודיע שזו אזעקת שוא. לאחר כמה שעות ראו חבריו שאינו חוזר, הלכו לחפשו וראוהו עומד על מקומו במרחק מה מהישיבה. הוא הסביר לחבריו שלאחר שחזר לעיר שם לב שכנראה התרחק מחוץ לתחום, ומשכך אינו רשאי לזוז מארבע אמותיו. החליטו הבחורים לעשות את העצה המבוארת בערובין דף מג: לעשות מעגל סביבו ובכך תהיה מחיצת בני אדם

האם בזמננו יש להיזהר בדין 'וקדשתו'?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

ובזמננו אין אנו בקיאים ביחוסי כהונה, והמשנה ברורה (שם ובביאורים ומוספים 'דרשו' הערה 41) מציין לדברי המג"א (ס"ק ד) שמטעם זה אין מקפידים על דין זה כ"כ. וכן כתב בשו"ת רב פעלים (או"ח ח"ב סימן לט), שבזמננו אין נזהרים כ"כ בדין קדימה לכהן, משום שסומכים על דברי שו"ת הריב"ש (סימן צד) שכיון שכהנים שלנו אינם בני יחוס וסומכים על כהונתם רק מדין חזקה, לכך בזמן הזה דין הקדימה לכהן הוא רק בתורת מנהג ולא מעיקר הדין. אכן, במשנה ברורה (שם) לאחר שהביא דברי המג"א כתב, שמכל מקום לכתחילה ודאי יש להיזהר בזה.

בסעיף ט' מהפתיחה (עשין) כותב החפץ חיים כי אדם שמספר לשון הרע על כהן, עובר בנוסף על עשה של 'וקדשתו'. בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מציינים כי החפץ חיים נוקט כאן שמצוה זו היא מן התורה, כדעת הרמב"ם בספר המצוות (עשה לב) וכדברי המג"א (סימן ר"א ס"ק ד', ולא כדעת ראשונים אחרים הסוברים שהיא מדרבנן והפסוק אסמכתא בעלמא (תוס' חולין פז. ד"ה וחייובו, רא"ש שם פ"ו סימן ח, מרדכי שם וטור יו"ד סימן כח). וכן כתב במשנ"ב, וכן נקטו בשו"ע הגר"ז (או"ח סימן רא), בחיי אדם (כלל לא סי"ז) ובקיצור שלחן ערוך (סימן קמד ס"ח).

המוסר היומי

כיצד יוצאים מהמבוך?

מתוך הנלמד השבוע בתוכנית קנין חכמה:

והוא יכול להזהיר את ההולכים בם, לומר: זה הדרך לכו בו! והנה, מי שיִרצה להִאמין לו - יגיע למקום המַיַעֵד, ומי שלא יִרצה להִאמין ויִרצה ללכת אחר עֵינָיו - יִדְאִי שִׁישָׁאֵר אוֹבֵד וְלֹא יִגִיעַ אֵלָיו. כן הדבר הַזֶּה: מי שֶׁעֵדוֹן לֹא מִשַׁל בְּיָרְוֹ, הוא בְּתוֹךְ הַשְּׁבִילִים - לא יוכל להִבְחִין בִּינֵיהֶם; אֲךְ הַמּוֹשְׁלִים בְּיָצְרָם, שֶׁכָּבֵר הֵגִיעוּ אֶל הָאֲכֻסְדָּרָה, וְכָבֵר יָצְאוּ מִן הַשְּׁבִילִים וְכָאוּ כָּל הַדְּרָכִים לְעֵינֵיהֶם בְּבִירוֹ, הֵם יְכוּלִים לְעַצֵּי לְמִי שִׁירְצָה לְשִׁמְעַ, וְנִאֲלִיָּהֶם צְרִיכִים אֲנִי לְהִאֲמִין. ומה היא העצה שֶׁהֵם נוֹתְנִים לָנוּ? בּוֹאוּ וְנַחֲשֵׁב הַשְּׁבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם! כִּי הֵם נִסּוּ וְכָאוּ וְיָדְעוּ שֶׁזֶה לְבַדּוֹ הוּא הַדְּרָךְ הָאֲמִתִּי לְהִגִיעַ הָאֲדָם אֶל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר הוּא מִבְּקָשׁ, וְלֹא זוֹלַת זֶה."

[מסלת ישרים פרק ג]

"אִמְרוּ זְכֵרוֹנֵם לְכַרְכָּה: על כֵּן יִאֲמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים בָּאוּ הַשְּׁבוּנוֹ - על כֵּן יִאֲמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים בְּיָצְרָם בּוֹאוּ וְנַחֲשֵׁב הַשְּׁבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הַפֶּסֶד מִצְּנוּהַ פְּגָדָה שְׁכַרְהָ וְשִׁכְרַ עֲבָרָה פְּגָדָה הַפֶּסֶדָה. לְמָה זֶה דוֹמֶה? לְיָגוֹן הַמְּבוּכָה, הוּא הֵגוֹן הַנְּטוּעַ לְצַחוּק הַיְדוּעַ אֲצֵל הַשָּׂרִים, שֶׁהַנְּטִיעוֹת עֲשׂוּיֹת כְּתִלִים כְּתִלִים, וּבִינֵיהֶם שְׁבִילִים רַבִּים נְבוּכִים וּמַעֲרָבִים - כְּלָם דוֹמִים זֶה לָזֶה, וְהַתְּכַלִּית בָּם הוּא לְהִגִיעַ אֶל הָאֲכֻסְדָּרָה אַחַת שְׁבִאֲמִצְעָם. וְהַשְּׁבִילִים הָאֵלֶּה - מֵהֶם יִשְׂרִים וּמִגֵּיעִים בְּאֲמֵת אֶל הָאֲכֻסְדָּרָה, וּמֵהֶם מִשְׁגִּים אֶת הָאֲדָם וּמְרַחֲקִים אוֹתוֹ מִמֶּנָּה. וְהַהוֹלֵךְ בֵּין הַשְּׁבִילִים, לֹא יוּכַל לְרַאוֹת וְלִדְעַת כְּלָל אִם הוּא בְּשִׁבִיל הָאֲמִתִּי אוֹ בְּכוֹזָב, כִּי כְּלָם שׁוֹיִם וְאִין הַפְּרֵשׁ בְּיַנְיָהֶם לְעֵין הַרוֹאֶה אוֹתָם, אֲבָל הַעוֹמֵד כְּבֵר עַל הָאֲכֻסְדָּרָה - הוּא רוֹאֶה כָּל הַדְּרָכִים לְפָנָיו, וּמִבְּחִין בֵּין הָאֲמִתִּיִּים וְהַכּוֹזְבִים.

"כאשר הגעתי להתפלל בבית הכנסת הבחנתי בקבלה על הכסף שתרמו הילדים שלי 'לעילוי נשמותי'... כאשר ראיתי את הסכום שהם תרמו למטרה זו, הזדעזעתי"

סיפור מופלא על תרומה של 25 דולר עם סוף מפתיע

לְפֶלֶא נֶדָר אוּ בְנֵדָה (במדבר טו ג)

התאונה (בשל היותי גביר מפורסם, וה'חוטפים' רצו לקחת כופר גדול). בשל כך, נקבע שהפצו המאושפז בבית החולים הוא אדם אחר, שנפגע אף הוא בתאונה דומה שאירעה באותו זמן, ואילו ממני התיישו לגמרי. ההודעה זו הועברה גם לילדיי.

במשך 6 חודשים הייתי מחוסר הכרה, וכאשר התעוררתי, והחילתי להיזכר מה עבר עליי, נדהמו הרופאים לשמוע שאני עונה על שם אחר לגמרי, ואינני מזוהה עם השם ש'הדביקו' לי בטעות. למותר לתאר שאם ההלם של הרופאים היה כה גדול, לאיזה שיאים הגיעה התדהמה ופיק הברכיים שאחזו בילדיי 'היתומים'. הם לא האמינו שאבא שלהם נשלח אליהם מחדש מן השמים, ולקח להם זמן רב עד שהאמינו שהדבר הוא נכון...

לאחר שהתרגלו אליי קמעה קמעה, הודיעו לי הילדים שלאחר ההודעה המרה שקיבלו על 'פטירתו', הם מכרו את כל הנכסים שלי... את הבית והרהיטים, את המכונית ויתר חפצי הרכוש, ולא נותר מהם דבר.

ברם, כיון שהכסף נשמר אצלם, היתה אפשרות לרכוש מחדש בית מגורים, וכך חזרתי לאט לאט לחיי השגרה. ברם, הוסיף האיש לספר לראש הישיבה, הדבר שהוציא אותי מהכלים, וגרם לי להתעוררות מרובה בכל הענין הזה של התרומות, היא אותה 'קבלה' שהיתה תלויה בבית הכנסת.

כאשר הגעתי להתפלל בפעם הראשונה בבית הכנסת, הבחנתי בקבלה על כסף שנתרם על ידי הילדים שלי 'לעילוי נשמותי'... הקבלה נכתבה על ידי וועד בית הכנסת, וכאשר ראיתי את סכום הכסף שהילדים תרמו למטרה זו, הזדעזעתי עד עמקי נשמתו. הילדים, שהיו כמובן גם הם עשירי עולם, ומיליוני דולרים מצויים בחשבונות הבנק שלהם, תרמו 25 דולר לעילוי נשמת אביהם - - -

והנה, אומר הגביר, מלבד הזעזוע שאפף אותי על הסכום הזעיר כל כך שהילדים היו מוכנים לתרום למעני, הסכום של 25 דולר 'הקפיץ' אותי בכך שהזכיר לי את הסכום שתרמתי לך, ראש הישיבה, בבואך אליי לפני כמה שנים. הקב"ה הוכיח לי בצורה הברורה ביותר שאם אני לא אדאג לעצמי, ולעולם הבא שלי, אף אחד לא ידאג לי, גם לא הילדים שלי. ולכן החלטתי לקחת את עצמי בידיים, ולהעלות את התרומות שלי לישיבות ולמוסדות-קודש.

בתוך כדי דיבור הושיט הגביר לראש הישיבה צ'ק על סך אלפי דולרים. 'סכום זה הוא על ביקורך הנוכחי, והנה לך צ'ק נוסף על הביקור הקודם שבו נתתי לך רק 25 דולרים', אמר הגביר, ומסר לראש הישיבה אלפי דולרים נוספים.

סיפור מופלא עד מאוד, המוכיח על השגחה פרטית מיוחדת במינה. את הסיפור שמעתי מפי עדים נאמנים, והוא מופיע גם בספר 'אמונה שלימה'. ראש ישיבה חשוב, שבישיבתו לומדים תלמידים רבים, נסע לאסוף כספים בחו"ל, ונכנס אל אחד הגבירים הידועים וסיפר לו באריכות על צרכי הישיבה שבראשה הוא עומד. ראש הישיבה דיבר ודיבר, והאריך בפרטים על מנת להיכנס לליבו של הגביר.

בסיומם של הדברים, הוציא הגביר את ארנקו, הוציא משם 25 דולרים, ומסרם לראש הישיבה. משראה את עינו הלא טובה של הגביר, החליט ראש הישיבה לא להגיע אליו יותר. אם זה הסכום שהוא מוכן להזיל מכיסו לאחר שסיפרתי לו כל כך הרבה על הישיבה שלנו, וצרכיה, בוודאי שלא משתלם להגיע אליו יותר. לאחר כמה שנים צעד ראש הישיבה ברחובה של אחת הערים באמריקה, על מנת להתרים שוב את הגבירים למען ישיבתו. והנה הוא רואה לפתע את הגביר ההוא, שתרם 25 דולרים, הולך לעומתו.

הגביר, שזכר את ראש הישיבה, ניגש אליו, ואמר לו: לאחר שתרמתי לך את הסכום הקטן ההוא, אני מבין שכבודו החליט לא להגיע אליי יותר. ברצוני להודיעך, שהש"ת לימד אותי לקח על מה שעשיתי, וכיום הזה לא אנהג יותר כפי שנהגתי אתכם. אתה מוזמן להגיע לביתי, ושם אתן לך תרומה גדולה. ראש הישיבה הופתע למשמע הדברים, וכמובן שהגיע לביתו של הגביר, וזה סיפר לו דברים כהווייתם.

כמה ימים לאחר שהייתם אצלי אז, ונתתי לכם תרומה של 25 דולרים בלבד, הייתי צריך להגיע למקום פלוני, וכיון שהמכונית לא היתה אצלי, נאלצתי לקחת מונית.

אירע מזלי, והנהג שהסיעני היה שיכור כלוט. הוא נהג כמו מופרע, עשה זיגזגים רבים, ואני כבר ראיתי את המוות מול עיניי. כשביקשתי ממנו לרדת, סירב לאפשר לי לעשות זאת, בטענה ש'עדיין לא הגענו ליעד המבוקש'.

הסוף הלא-טוב היה שהנהג השיכור נתקע בקיר, והמכונית התהפכה ונשרפה. הנהג נהרג, ואני יצאתי בנס, אבל פיננו אותי לבית החולים כשאני מחוסר הכרה. והנה, כיון שחלק גדול מגופי נשרף כתוצאה משריפת הרכב, לא הצליחו לזהותני בבית החולים. בלבול נוסף היה שם, כשהמשטרה העלתה השערה, שהפכה ל'ודאית', שאני 'נהרגתי' בתאונה, ולאחר מכן 'חטפו' את גופתי מזירת